

ner, vilde de nuværende Pensioner ikke kunne nedsættes; men det er netop heri, at mange af os ere uenige med den høitærede Minister. Da den nuværende Pensionslov blev vedtagen, blev det allerede her i Thinget udtalt fra flere Sider, at man var vis paa, den vilde medføre en saa stor Pensionsbyrde, at man i Længden ikke fra Folkethingets Side vilde eller kunde vedligeholde den. Jeg skal nu villig indrømme, at der er indtruffet forskellige Omstændigheder, som have medført, at den Kossbarhed, denne Pensionslov syntes at ville medføre, ikke er bleven saa stor, som den vilde være bleven, hvis alle Omstændigheder vare forblevne de samme som dengang, men det er dog en Overbevisning, som deles fra flere Sider, at man har fastsat Regler, hvorefter der vil falde større Pensioner for en Del af vore Embedsmænd, end man kan anse for rigtigt og billigt overfor Staten. Det var derfor ogsaa dette Synspunkt, hvorfra man i forrige Samling gik ud ved de Forslag, som man dengang fremsatte, og som det da nedsatte Udvalg holdt sig overbevist om vare meget moderate. Den høitærede Minister anførte som de to Grunde, hvorfor han havde forelagt dette Lovforslag, dels at der for Tiden var to Pensionslove, som vare meget forskellige fra hinanden, medens det var ønskeligt, at man under de nuværende Forhold kun havde een Pensionslov, og dels at den Embedsmand, der ikke var vel tjent, ikke burde være stillet paa samme Fod med Hensyn til Pension som den, der var vel tjent. Jeg holder mig imidlertid overbevist om, at selv om den høitærede Minister ikke var fremkommen med et Forslag i denne Retning, vilde det være fremkommet ved privat Initiativ, idet jeg troer, at man ikke kan slaa sig til Ro med den nuværende Pensionslov; jeg holder mig overbevist om, at Folkerepresentationen maa arbejde hen til at faa en Nedsættelse i den store Byrde, som gennem Pensionerne hviler paa Staten. — Med Hensyn til Bestemmelser i § 2, som flere ærede Medlemmer have omtalt, skal jeg

oplyse, at det Udvalg, der behandlede Sagen ifjor, ogsaa forhandlede en Del om, hvad man kunde gjøre i samme Retning, men Udvalget kom dog kun til det Resultat, at man burde give vedkommende Embedsmand, som selv ønskede det, Ret til at faa sit Forhold undersøgt, inden Pensionen gennem Rigsdagen skulde bestemmes. At denne Undersøgelse ogsaa skulde lede til en Afgjørelse, tænkte man ikke paa i Udvalget. Her bestemmes, at Afgjørelsen af, hvorvidt den vedkommende Minister har havt Ret til at indstille Embedsmanden til Afsked paa den Maade, som stes er, ogsaa skal finde Sted ved den nye Domstol, man vil indføre. Det stiller sig meget tvivlsomt for mig, hvorvidt dette kan billiges, idet jeg gaar ud fra, at man, saaledes som vore Ministerier ere stillede overfor Embedsstanden, ikke kan antage, at det vil falde en Minister ind at gjøre en Embedsmand saa grovelig Uret at ville afskedige ham paa Grund af den eller den mislste Omstændighed, naar han ikke har fuld Sikkerhed for, at saadanne Omstændigheder ere tilstede. Jeg troer tværtimod, at man snarere gaar i modsat Retning, og at man altfor længe forsømmer at give en Embedsmand Afsked, ihvorvel man har den Overbevisning, at der er det eller det i veien. Naar en Minister er gaaet til at indstille en saadan Embedsmand til Afsked, er det Lovgivningsmagten, Regjeringen og Rigsdagen i Forening, der skal afgjøre, om han overhovedet skal have Pension, og som dernæst skal bestemme Størrelsen af Pensionen, men at indrette en saadan Domstol, som skal afgjøre, hvorvidt de Grunde, der have foranlediget hans Afskedigelse, ere virkelige og sande Grunde, mener jeg er at skyde Noget ind mellem Regjeringen og den lovgivende Magt i disse Forhold, som forekommer mig at kunne føre til meget uheldige Sammenstød. Det forekommer mig, at en Embedsmand, der er i dette Tilfælde, har Ret til at forlange Spørgsmaalet undersøgt — hvortil man, om man fortrækker det, kan bruge den Autoritet, der her